

Poslovni broj: UsII-407/18-7

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, kojeg zastupa

po punomoći broj: protiv djelomičnog rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, klasa: UP/I-344-03/18-11/590, urbroj: 376-10-18-6 od 4. rujna 2018., radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na nekretninama u vlasništvu Općine Janjina i utvrđivanje visine naknade za pravo puta, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Janjina, Janjina 111, 20246 Janjina, koju zastupa odvjetnica, na sjednici vijeća održanoj 16. siječnja 2019.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje djelomičnog rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/18-11/590, urbroj: 376-10-18-6 od 4. rujna 2018.

II. Nalaže se tužitelju Hrvatski Telekom d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, da zainteresiranoj osobi Općini Janjina, Janjina 111, Janjina, nadoknadi troškove spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 60 dana od primitka ove presude.

III. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim djelomičnim rješenjem tuženika utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja ovog djelomičnog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Općine Janjina prema evidenciji Općinskog suda u Dubrovniku, Zemljišnoknjižnog odjela Dubrovnik dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu prema podacima o EKI navedenim u elaboratu za pravo puta podzemne i nadzemne EKI, JLS Janjina, br: 11/2018 (dalje: Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI, sastavni dio ovog rješenja (točka I. izreke rješenja), količinu i vrstu

EKI iz točke I. i II. djelomičnog rješenja čine trase kabelaške kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu (točka II. izreke rješenja), utvrđuje se godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz točke I. ovog djelomičnog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Dubrovnik ili podredno Odjelu za katastar nekretnina Dubrovnik dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima u članku 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“ 152/11., 151/14. i 95/17.), (točka III. izreke rješenja), utvrđuje se da Općina Janjina ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta iz ovog djelomičnog rješenja od 14. svibnja 2018., odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke I. u korist Općine Janjina ukoliko je ista nastupila nakon 14. svibnja 2018. prema evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Dubrovnik dostupno je na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji (točka IV. izreke rješenja), obvezuje se tužitelj u roku od 8 dana od primitka ovog djelomičnog rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz ovog djelomičnog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti tuženiku i Općini Janjina (točka V. izreke rješenja), obvezuje se tužitelj u roku od 10 dana od primitka ovog djelomičnog rješenja platiti Općini Janjina naknadu za pravo puta iz ovog djelomičnog rješenja za prvu godinu. Svaka sjedeća godišnja naknada za pravo puta se plaća u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena (točka VI. izreke rješenja), te se obvezuje Općina Janjina omogućiti tužitelju ostvarivanje prava puta na nekretninama iz točke I. ovog rješenja (točka VII. izreke rješenja).

Protiv pobijanog rješenja tužitelj je podnio tužbu zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U tužbi u bitnom navodi da je između njega i Općine Janjina sklopljen ugovor o osnivanju prava služnosti javnih površina 6. listopada 2008., kojim je uređen odnos između tužitelja i Općine vezano za zasnivanje i izvršavanje služnosti koja ovlašćuje tužitelja na korištenje javnim površinama u vlasništvu Općine, u svrhu izgradnje, polaganja i održavanja elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme u vlasništvu tužitelja, na vrijeme sve dok traje tužiteljeva potreba korištenja nekretnina. Ističe kako tuženik pogrešno zaključuje da ugovor sklopljen između Općine Janjina i tužitelja više ne proizvodi pravne učinke te upućuje na odredbu članka 8. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta kojom je propisano da obveza plaćanje naknade za pravo puta prestaje ako na nekretnini postoji koje drugo pravo temeljem kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine. Prema Pravilniku do obveze plaćanja naknade dolazi samo u slučaju ukoliko ne postoji uređen ugovorni odnos, koji predstavlja zaseban i isključiv pravni temelj korištenja nekretnine i plaćanja naknade za takvo korištenje. Ističe da iako je tuženik u postupku obavješten o sadržaju sklopljenog ugovora o služnosti, isti je posve zanemario činjenicu da su stranke sklopile ugovor o služnosti 6. listopada 2008., kojim su uredile odnos po pitanju korištenja nekretnina Općina za potrebe izgradnje, polaganja i održavanja tužiteljeve EKI te kako je pored toga suglasnom voljom tužitelja i Općine uređeno da je tužitelj ispunjenjem obveze plaćanja jednokratne naknade Općini u iznosu od 293.401,55 kn podmirio svoju obvezu plaćanja naknade za služnost trajno (članak 4. Ugovora o služnosti). Dakle, uopće ne ulazeći u pravno pitanje da li je ugovor i dalje na snazi, nije bilo mjesta donošenju djelomičnog rješenja kojim se tužitelj, unatoč postignutoj suglasnosti volja ugovornih strana, iznova obvezuje na plaćanje naknade Općini u istu svrhu. Smatra da je tuženik pogrešno zaključio kako ugovor o služnosti sklopljen između Općine i tužitelja više ne proizvodi

pravne učinke te je time pogrešno razriješio (odlučio) prethodno pitanje s posljedicom da je zbog toga pogrešno primijenio odredbu članka 2. stavka 1. točka 21. Zakona o elektroničkim komunikacijama i članka 8. stavka 4. Pravilnika. Tužitelj osporava da bi ugovor o služnosti prestao dopisom Općine o otkazu od 13. travnja 2018., naime, iako je Općina navedenim dopisom prvotno izjavila tužitelju da otkazuje sklopljen ugovor o služnosti, koji otkaz je potom tužitelj dopisom u cijelosti osporio, Općina je naknadno tuženika obavijestila da su između nje i tužitelja odnosi po pitanju korištenja nekretnina u svrhu polaganja EKI već uređeni i to upravo sklopljenim Ugovorom o služnosti. Iz navedenih činjenica i istaknute kronologije, razvidno je da je Općina nakon izjave o otkazu i tužiteljeva osporavanja istoga, naknadno izjavila kako između nje i tužitelja odnos po pitanju polaganja EKI i korištenja njezinih nekretnina u tu svrhu već uređen sklopljenim ugovorom o služnosti – dakle izjavila da je ugovor i dalje na snazi, te predložila tuženiku obustavu postupka. Da tome nije tako, tuženik ne bi donio 4. svibnja 2018. rješenje kojim obustavlja postupak. Dakle, u ovoj pravnoj stvari se pojavilo pitanje postoji li u trenutku donošenja djelomičnog rješenja ugovor o služnosti, kao pravni odnos kojim bi već bio uređen odnos između tužitelja i Općine, a vezano za zasnivanje i izvršavanje služnosti koja ovlašćuje tužitelja na korištenje javnih površina u vlasništvu općine, a radi pristupa, održavanja, korištenja i razvoja EKI koja je u vlasništvu tužitelja i kojom tužitelj obavlja djelatnost i svoje registrirane djelatnosti pružanja elektroničkih komunikacijskih usluga koje su ujedno usluge ZEK-om određene uslugama od javnog interesa. Smatra da je tuženik propustio raspraviti ovo prethodno pitanje po pravilima stvarnog prava primjenom odredbe članka 240. Zakona o vlasništvu po kojima služnost prestaje istekom završnog roka odnosno raskidnog uvjeta uz primjenu odredbi o završnom roku iz članka 301. u vezi s člankom 279. stavkom 3. Zakona o obveznim odnosima vezanih za raskidni uvjet. Tuženik je propustio pravilno ocijeniti da se ovdje radi o ugovoru o služnosti koji je sklopljen s trajanjem „sve dok traje HT-ova potreba korištenja javnih površina“, a koja potreba na strani tužitelja nije prestala postojati. Nadalje, ističe da kod ugovora sklopljenih pod završnim rokom ili odgovornim uvjetom niti jedna strana nema pravo jednostranog otkazivanja ugovora bez obzira radi li se o pravilima stvarnog ili obveznog prava, te u tom smislu se u svakom slučaju ne radi o ugovoru sklopljenom na neodređeno vrijeme, u smislu članka 212. Zakona o obveznim odnosima, temeljem kojeg bi općina imala pravo jednostranog otkaza. Smatra da otkaz nije propisan zakonom kao način prestanka služnosti, ali je propisan prestanak služnosti istekom roka i ispunjenjem raskidnog uvjeta. Vremensko trajanje ugovora izričito je određeno člankom 4. „sve dok traje HT-ova potreba za korištenjem javnih površina“ pa se time radi o završnom roku na koji se, primjenjuju odredbe o raskidnom uvjetu, te dok ovaj rok završi odnosno raskidni uvjet ne nastupi, ugovor traje i proizvodi pravne učinke niti jedna strana nema pravo jednostranog otkazivanja ugovora. Predlaže da ovaj Sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi pobijano djelomično rješenje tuženika od 4. rujna 2018.

Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnom navodi da je potpuno netočan i pogrešan navod tužitelja da ga je tuženik neosnovano obvezao na plaćanje zainteresiranoj osobi naknade za pravo puta te je time povrijedio odredbu članka 2. stavka 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama i članka 8. stavka 4. Pravilnika. Naime, zainteresirana osoba je pokretanjem postupka pred tuženikom jasno izrazila volju da joj se osporavanim rješenjem odredi naknada za pravo puta na nekretninama (česticama) koje su u njenom knjižnom vlasništvu. Napominje da zainteresirana osoba u izjavi ističe kako se ne smatra vezana ugovorima od dana dostave izjave tužitelju da u trenutku otkaza ugovora nema dospjelih obveza između zainteresirane osobe i tužitelja. Tuženik napominje kako činjenicu otkaza ugovora tužitelj nije osporio u provedenom upravnom postupku niti je bilo kojom radnjom ili očitovanjem doveo u dvojbu

istinitost priložene izjave. Stoga je tuženik u provedenom upravnom postupku utvrdio da su temeljem članka 212. stavka 1. i 3. Zakona o obveznim odnosima predmetni ugovori otkazani, da odnosi među strankama nisu više uređeni i da je tužitelj u obvezi plaćati zainteresiranoj osobi naknadu za pravo puta od dana podnošenja zahtjeva (14. svibnja 2018.), sukladno članku 5. stavku 4. Pravilnika. Suprotno navodima tužitelja glede prethodnog pitanja, tuženik smatra kako pitanje otkaza ugovora ne predstavlja takvo pravno pitanje bez rješavanja kojeg nije moguće riješiti ovu upravnu stvar, odnosno riješiti pitanje prava na naknadu za pravo puta koje pripada zainteresiranoj osobi. Naime, u trenutku odlučivanja o zahtjevu zainteresirane osobe za priznavanjem prava na naknadu za pravo puta ugovor nije bio na snazi. Dakle, u opisanoj situaciji tuženik je imao saznanja kako je ugovor otkazan izjavom zainteresirane osobe te je smatrao kako odnose između zainteresirane osobe i tužitelja u ovom upravnom postupku treba urediti primjenom odredbi Zakona o elektroničkim komunikacijama i Pravilnika, a za postojanje ugovornih prava i obveza, ako one postoje, rješavati će mjesno nadležni sud u Dubrovniku (članak 11. Ugovora). Navode koje tužitelj iznosi kao razloge da je tuženik pogrešno raspravio prethodno pitanje glede postojanja ugovora, tuženik smatra promašenim i neosnovanim, te očito usmjerenim kao ne ispunjavaju obveza određenih u osporavanom rješenju. U tom smislu neprihvatljiv je i promašen navod tužitelja da je tuženik iz taksativno navedenih razloga trebao odbiti zahtjev zainteresirane osobe. Radi pojašnjenja, tuženik je osporenim rješenjem konstatirao da je ugovor i ugovor o partnerskom odnosu otkazan temeljem izjave zainteresirane osobe te da su isti prestali važiti 26. travnja 2018. te je stoga određeno da pravo na naknadu za pravo puta teče od podnošenja zahtjeva, a sukladno praksi suda izraženoj u presudi poslovni broj: UsII-351/17, pri čemu tuženik nije osporavanim rješenjem ulazio u ugovorne odnose među strankama jer isto nije predmet upravnog postupanja tuženika niti je tuženik osporavanim rješenjem uopće odlučivao o vremenskom razdoblju kada je ugovor bio na snazi. Predlaže da ovaj Sud na temelju članka 57. Zakona o upravnim sporovima odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu u odgovoru na tužbu ističe da u cijelosti osporava osnovnost tužbenog zahtjeva, jer tužitelj pogrešno navodi da je tuženik na temelju pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja neosnovano obvezao tužitelja na plaćanje zainteresiranoj osobi naknade za pravo puta, čime da je tuženik povrijedio odredbu članka 2. stavka 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama i članka 8. stavka 4. Pravilnika. Ističe da je ugovor o partnerskom odnosu i šticeњу DTK i pravo korištenja javnih površina, te ugovor o osnivanju prava služnosti javnih površina prestao temeljem valjanog otkaza, pa je za ovaj postupak irelevantno koji novčani iznos je temeljem ugovora o osnivanju prava služnosti javnih površina tužitelj platio zainteresiranoj osobi i za koji vremenski period. Pogrešno smatra tužitelj da otkaz ugovora nije proizveo pravni učinak iz razloga što otkaz nije propisan Zakonom o vlasništvu i drugim stvarnim pravima kao i da sama priroda uspostavljenog odnosa ne dopušta jednostrani otkaz. Pravo puta koje je u hrvatsko zakonodavstvo uvedeno odredbama Zakona o elektroničkim komunikacijama, predstavlja zakonsko ograničenje prava vlasništva, na koje se ne primjenjuju pravila o služnosti. Pravo puta sukladno Zakonu o elektroničkim komunikacijama stječe se temeljem zakona izravno što nedvojbeno proizlazi iz odredbe članka 28. stavka 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama te odredbe članka 2. stavka 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta, kojima je propisano kako se smatra da infrastrukturni operator ima pravo puta, ako su ispunjene Zakonom i Pravilnikom propisane pretpostavke, to jest ako je infrastrukturni operator izgradio elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu na općem dobru ili na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba uz ispunjenje određenih pretpostavki. Nadalje,

smatra da tužitelj pogrešno navodi da postojanje ugovornog odnosa kojim je zasnovano pravo služnosti između tužitelja i zainteresirane osobe predstavlja prethodno pitanje pri rješavanju postupka utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta po zahtjevu upravitelja općeg dobra ili vlasnika nekretnine. Naime, postojanje ugovornog odnosa kojim je zasnovano pravo služnosti između infrastrukturnog operatora i vlasnika nekretnine na kojoj je izgrađena elektronička komunikacijska infrastruktura nije zapreka za pokretanje postupka utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta po zahtjevu upravitelja općeg dobra ili vlasnika nekretnine niti je postojanje takvog ugovora pravno relevantna činjenica koju Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti treba utvrditi u postupku rješavanja ove upravne stvari, te isto ne predstavlja prethodno pitanje u upravnom postupku. Zainteresirana osoba predlaže da ovaj Sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan u cijelosti te da mu nadoknadi troškove odgovora na tužbu u iznosu od 3.125,00 kn.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju i zainteresiranoj osobi, a odgovor na tužbu zainteresirane osobe dostavljen je tužitelju i tuženiku.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

S obzirom da tužitelj osporava samo primjenu prava, a činjenice nisu sporne, te kako stranke u tužbi, a isto tako ni u odgovoru na tužbu izričito ne zahtijevaju održavanje rasprave, Sud je konkretni spor riješio bez rasprave na temelju odredbe članka 36. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima.

Prema odredbi članka 28. ZEK-a uređeno je korištenje općeg dobra i nekretnina drugih na temelju prava puta, te je stavkom 1. istog članka propisano da se smatra da infrastrukturni operator ima pravo puta ako je izgradio elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ovoga Zakona, uz ispunjavanje bilo kojeg od sljedećih uvjeta, i to da posjeduje uporabnu dozvolu izdanu na svoje ime ili na ime svojih univerzalnih ili pojedinačnih pravnih prednika, da se koristi elektroničkom komunikacijskom infrastrukturom i drugom povezanom opremom bez sudskog spora s upraviteljem općeg dobra ili vlasnikom nekretnine na kojoj je izgrađena ta infrastruktura, u razdoblju od najmanje tri godine od početka njezina korištenja, u kojem slučaju tuženik izdaje potvrdu o pravu puta u skladu s Pravilnikom iz članka 29. stavka 1. toga Zakona (stavak 2.).

Prema stavku 4. citiranog članka Zakona infrastrukturi operator obvezan je plaćati upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta, a upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine obvezan je infrastrukturnom operatoru omogućiti ostvarivanje prava puta. Odredbom stavka 6. citiranog članka Zakona propisano je da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred agencijom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ovoga Zakona, te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

Prema podacima u spisu predmeta proizlazi da je zainteresirana osoba, u smislu naprijed navedene odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a podnijela zahtjev tuženiku, koji zahtjev je tuženik zaprimio 14. svibnja 2018., kako to proizlazi iz prijemnog štambilja tuženika. U zahtjevu je navedeno da je zainteresirana osoba s infrastrukturnim operatorom imala regulirane odnose temeljem ugovora o partnerskom odnosu u štíćenju distributivne telekomunikacijske kanalizacije (DTK) i ugovor o osnivanju prava služnosti javnih površina od 6. listopada 2008., kojim su zainteresirana osoba i tužitelj uredili svoje odnose. Nadalje,

proizlazi da je zainteresirana osoba otkazala oba navedena ugovora 16. travnja 2018., o čemu je uz zahtjev priložila izjavu o otkazu navedenih ugovora.

Prema odredbi članka 5. stavka 4. Pravilnika tuženik će za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta.

Tužitelj smatra da nije u obvezi plaćati naknadu za pravo puta iz razloga jer sa zainteresiranom osobom ima sklopljen ugovor o partnerskom odnosu u štíćenju distributivne telekomunikacijske kanalizacije i ugovor o osnivanju prava služnosti javnih površina kojim su stranke regulirale predmetnu naknadu mimo instituta prava puta u smislu naprijed navedene odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a. Također smatra da se predmetni ugovor nije mogao otkazati jednostrano, izjavom o otkazu ugovora od 16. travnja 2018. zbog čega u ovom postupku treba utvrditi valjanost otkaza navedenih ugovora.

Međutim, u konkretnom slučaju radi se o postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta po zahtjevu upravitelja općeg dobra ili vlasnika nekretnine, a u kojem postupku se utvrđuje i obveza infrastrukturnom operatoru na plaćanje naknade za pravo puta, a ne o postupku kakvog ima u vidu odredba članka 8. stavka 4. Pravilnika, prema kojoj obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje ako na nekretnini postoji koje drugo pravo temeljem kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine, dakle postojanje ugovora je uvjet za prestanak obveze plaćanja utvrđene naknade za pravo puta, o čemu se ovdje ne radi.

Prema ocjeni ovoga Suda, u postupku utvrđivanja obveze plaćanja naknade za pravo puta, u okolnostima konkretnog slučaja, sama izjava o otkazu ugovora predstavlja dokaz o nepostojanju drugog prava na nekretnini u smislu zapreke za utvrđivanje naknade o pravo puta u ovom postupku. Stoga nije osnovan navod tužitelja kako je tuženik pogrešno zaključio da ugovor o služnosti više ne proizvodi pravne učinke, budući spisu predmeta prileži dokaz o otkazu navedenog ugovora.

Slijedom navedenog, valjalo je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima presudi kao pod točkom I. izreke ove presude.

Odluka o naknadi troškova spora (točka II. izreke presude) donesena je na temelju odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima te na temelju Tarifnog broja 23. točke 1. i Tbr. 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.) tako da je zainteresiranoj osobi u trošak spora priznat trošak zastupanja po odvjetniku za sastav odgovora na tužbu, uvećan za porez na dodanu vrijednost.

Odluka o objavi presude u Narodnim novinama (točka III. izreke presude) utemeljena je na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagreb, 16. siječnja 2019.

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	27.3.2019. 9:56:57		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/18-01/125	-04		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-19-4	Spis	0	

Predsjednik vijeća:
Boris Marković, v.r.

Za točnost otpavka - ovlašten službenik

